

фирий Успенски, който тогава се завръщалъ отъ Иерусалимъ. Учениятъ този архимандритъ предприема по-късно посещение на Атонъ и се срѣща въ края на 1845 г. съ заточения Иларионъ, за чието освобождение ще прави и постъпки въ Цариградъ, предъ руския посланикъ. Но Селимински навѣрно не е подозиралъ преди стигането си въ Цариградъ още нищо за заточването на българскитѣ черковни водачи, затова е говорилъ на Порфирия само изобщо и надълго върху „народнитѣ ни нужди, главно тия за народното духовенство и мжчнотиитѣ да се сдобиемъ съ достойни народни духовници“. Порфирий одобрилъ идеитѣ на Селимински относно необходимостта за българитѣ да се сближатъ съ единовѣрнитѣ си братя, руситѣ, за да могатъ чрезъ тѣхъ да повдигнатъ просвѣтата си, да създадатъ свой книжовенъ езикъ и да издействуватъ помощъ и облаги отъ руското правителство. Сжщия Порфирий той вижда по-късно и въ Букурещъ, за да му повтори ходатайството си и да го моли специално за приемане на български младежи въ Киевската семинария.

На 14 септемврий 1845 г. Селимински известява на приятеля си Г. Золотовичъ, че пристигналъ най-сетне здравъ и читавъ въ столицата на Влашко, Букурещъ. Само два дни следъ завръщането си той полага изисквания държавенъ изпитъ за лѣкари и веднага се залавя да потърси нѣкаква обществена лѣкарска служба въ града или другаде, понеже въ Влашко били надошли отвредъ много лѣкари. Изповѣдвайки на стария си другаръ, че изучилъ медицината „не толкова съ цель за печалба, колкото за просвѣта“ (да се просвѣти, именно, върху човѣшката природа), той разкрива и повдигнатото си настроение при свиждане съ толкова познайници и другари отъ нѣкога. Наистина, косата му се е прошарила, както учимъ отъ една негова грѣцка легитимация (чертитѣ му сж означени на 2 януарий 1846 г. така: „ръстъ високъ, коса полу-побѣлѣла, очи кафяви, носъ правъ, лице кржгло“), но сърдцето му е все тѣй младо и досегътъ съ будни сънародници — крайно ободрителенъ. Раздѣлата, изглежда, го е направила по-нѣженъ къмъ близкитѣ и по-снизходителенъ къмъ всички. Не мога да ти изкажа душевната си радостъ, пише той на Золотовича, като виждамъ по лицата на сънародници и приятели такова изражение, каквото обикновено се забелязва у всѣки